

Rabok legyünk vagy szabadok...?

*„Nem felemelkedni akarni, azt jelenti,
hogy én elsüllyedni akarok.”
Rudolf Steiner*

Egy olyan érdekes és különleges korban élünk, amikor bármerre is nézünk, mindenféle csak negatív dolgokkal találkozunk. Napjainkban szinte csak problémával, válsággal és gonddal találkozunk, az emberek pedig értetlenül szemlélik a körülöttük és velük történő eseményeket, miközben tehetetlenül állnak a szakadék szélén és hagyják, hogy valaki belelökje őket. Mára olyan lehetlenné vált a világ, hogy egyes emberek el sem hiszik a valóságot, a realitások olyan torzultak és rémisztőek lettek, hogy mások egyszerűen nem akarnak szembenézni velük.

De abban az esetben, ha tudatosítjuk magunkban azt a törvényszerűséget, hogy a dolgok nem véletlenül történnek a világban és minden események van valami jelentése, jelzése, akkor más szemlélettel is tekinthetünk erre az irreális világra. Még akkor is találhatunk pozitív elemeket a mai korban, ha látszólag ma szinte minden ellentmond annak, amit az emberek jónak és fejlődésnek tartanak. A közösségekkel és azok működésével foglalkozók jól tudják, hogy abban az esetben, amikor krízis helyzetbe kerültünk és káosz uralkodik körülöttünk, akkor egyetlen módon lehet a károkat enyhíteni és a nagyobb bajokat elkerülni: úgy, hogy megpróbáljuk azt, amit eddig egyféle módon tettünk, másképpen csinálni, és valami újat a tetteinkben megjeleníteni.

Vagyis azok, akik ebben a válságos időben, valamit meg akarnak javítani vagy szeretnék az egyensúlyt ismét helyreállítani, csak egyet tehetnek, gondolkodásukat és cselekvésüket megszabadítani a régi berögzött szokásoktól és valami másképpen csinálni, mint ahogyan azt eddig tették. Egy válságból a kilábalás egyetlen lehetséges útja az, ha képessé válunk valami újat tenni, valami újat bevezetni az eddig megváltoztathatatlan tartott folyamatainkba. Ehhez pedig mozgósítani kell kreatív szellemi erőinket, mert csak ebből származik az új, a gyógyító erő.

Ezzel együtt ma egy olyan speciális korban élünk, amilyen lehetőségekkel az ember eddig soha nem rendelkezett, és az emberiség eddigi történelmében példátlan kihívás elé van állítva. Ugyanis az a tudati fejlődés, amit a kulturális kreatív tömegek megjelenése hozott a világba, lehetővé teszi azt, hogy ma az ember már maga hozza meg döntéseit. Önmaga és szabadon döntsön minden külső hatástól, manipulációtól mentesen arról, hogy mit is akar, milyen irányba szeretné vinni az életét és a világot. Ez, miközben egy csodás lehetőség, egyben egy kényszer is, mert sajnos nem lehet „nem dönteni”. Ahogyan az írás elejére helyezett Rudolf Steiner idézet is mutatja, a nem döntés is döntés! Ma így minden ember előtt szabadon nyitva áll a lehetőség arra, hogy válasszon, vagy az emberiség felemelkedéséért tesz és azonnal elkezd cselekedni egy emberibb jövőért, vagy pedig a másik, kényelmes lehetőséget választja és - látszólag - nem döntve és így nem is cselekedve, a másik oldal mellé áll, és ezzel az emberiség lesüllyedését és a saját hatalmát és vagyonát növelni akarók antidemokratikus céljait támogatja.

Bármilyen hihetetlenül is hangzik, ma ez a két lehetőség, az emberiség fejlődésének ez a két útja, mint reális alternatíva itt van előttünk. A kor pedig minden ma élő embernek felteszi azt a kérdést, ha nem is pontosan abban a formában, ami a címben is szerepel. Ezt a határozott állításmat alátámasztandó, javaslom, hogy nézzük meg, hogy mi a helyzet itt Európában, az Európai Unió országaiban.

Az a megállapítás, hogy az EU tagállamaiban ma egy olyan egységes nemzetállam modell van használatban, ami még Napóleontól származik és ez az első bevezetése óta minden különös változás nélkül vészelte át, az u.n. demokratikus átalakulást és a parlamentáris demokrácia bevezetését, azt hiszem, minden olvasó számára elfogadható.

Ez azonban azt is jelenti, hogy a mai nemzetállam modellek, több-kevesebb eltéréssel, az EU minden országában lényegében egy hierarchikus diktatúrához hasonlítanak.

Ez az Európában működő hierarchikus hatalmi rendszer, nem csak a törvényhozást, mint a hatalom gyakorlásának legfontosabb elemét, tartja ellenőrzése alatt, hanem a társadalmi élet valamennyi területét. Igyekeznek a lehető legmélyebben behatolni a gazdasági élet területére és néhány kiváltságos terület, pl. bankszektor kivételével, teljesen irányítása alá vonni azt. Ez is komoly problémák okozója és részben oka a mai kríziseknek és a kaotikus gazdasági helyzetnek, de véleményem szerint mégsem ez a legnagyobb probléma. A legsúlyosabb helyzetet ma Európában az államoknak a szellemi és kulturális életbe való beavatkozása hozza létre. Azzal, hogy egy abszolútikus hatalom az ellenőrzése alá vonja az ember szellemi fejlődését és az egész szellemi életet, éppen attól fosztja meg ma az embereket, ami ahhoz kellene, hogy választ tudjanak adni a mai kornak az emberi létezéssel kapcsolatban feltett kérdésére.

Azáltal, hogy az európai hatalmi rendszerek minden országban – bár némileg eltérő módon és mértékben – de ellenőrzésük alá vonják a szellemi életet és ezen belül is elsősorban a nevelést és oktatást, az embereket éppen a szabad szellemi élet lehetőségétől fosztják meg. Eközben pedig ezt a területet alávetik olyan gazdasági és politikai érdekeknek, melyek az emberek előtt nem ismertek. Ezzel egy olyan fura és ellentmondásos helyzet jön létre, melyben az állam ahelyett, hogy szolgálná állampolgárai érdekeit, éppen elveszi tőlük a szabad szellemi élet és a szellemi képességek szabad kifejlesztésének lehetőségét, és ezáltal igyekeznek állampolgáraiból – elsősorban az ellenőrzött oktatáson keresztül – olyan jó alattvalókat nevelni, amilyenekre egy hierarchikus hatalmi rendszernek szüksége van.

Ez a „jó alattvaló” elvárás és mentalitás teljesen világosan megmutatkozik abban, ahogyan a képviseleti demokráciának nevezett demokratikus rendszer ma a világban működik. Mindenki a maga bőrén tapasztalhatja meg, hogy ebben a rendszerben egy értelmes és tudatosságában magas szinten álló ember is arra van kényszerítve, hogy miután 4 évente szépen leadta a szavazatát, birka módjára csinálja azt, amit fentről diktálnak neki. Finomabban fogalmazva egy állampolgárnak ebben a rendszerben az a kötelessége, hogy engedelmes alattvalóként 4 éven keresztül végrehajtsa azt, amit a törvényhozásba általa delegált és tőle persze azonnal függetlenné váló képviselők határoznak róla és vele kapcsolatban. Ez a rendszer a mai tudatos és önrendelkezésre képes embereket - egyelőre még a saját beleegyezésükkel - oda süllyeszti le, hogy 4 évre lemondanak véleménynyilvánítási jogukról és lehetőségükről, miközben csak a vak nem látja, hogy eközben a parlamenti szavazások során hozott törvények és döntések a nyilvánosság előtt rejtett okból és célból születnek meg és mindent jobban szolgálnak, mint a szavazó állampolgárok érdekét.

Ez azonban a XXI. században, a kulturális kreatívok korában már nem elegendő és nem kielégítő. Ezt egy modern ember már nem tudja elfogadni. Nem csak azért, mert ez a működés teljesen ellentétes a demokrácia lényegével, hanem azért is, mert egy XXI. századi tudatos ember nem akar egyetlen napra sem lemondani önrendelkezési jogáról. A kulturális kreatívok olyan emberek, akik önmaguk akarják kialakítani az őket körülvevő világ szellemi, politikai és gazdasági törvényeit, mindezt úgy, hogy közben él bennük a világ és embertársaik felé érzett felelősség.

Ez pedig a valódi demokrácia képét vetíti elénk. egy olyan rendszer képét, melyben a szabad emberek a többiekkel közösen hozzák meg az életükkel és tevékenységükkel kapcsolatos összes törvényt és szabályt. Egy ilyen társadalmi rendszerben a szellemi és kulturális élet többé már nem a hatalmi törekvéseket szolgálja, így aztán ellenőrzésének sincs semmi értelme. Vagyis a jövőben, amikor tudatos emberek részvételével a valódi demokrácia általánossá lesz, a szellemi élet és benne az oktatás és a kulturális élet szabaddá válik és önmagát szabályozó módon szolgálja az emberek szellemi fejlődését. Alattvalókra többé nincsen szükség.

Hasonló módon a gazdasági élet is az ember és az emberi igények szolgálója lesz, megszűnik a mai feje tetejére állított helyzet, amikor az ember a pénz szolgája, mert a jövőben a pénz fogja az embert szolgálni.

Most lépünk egy szinttel feljebb és vessünk egy pillantást az EU szervezeteire és működésére. Milyen minőséget képviselnek ezek a szervezetek és maga az unió? Sajnos igen gyorsan arra a szomorú felismerésre jutunk, hogy az EU egész szervezete pontosan olyan hierarchikus hatalmi struktúra, mint az előbb tárgyalt nemzetállamoké, azzal a különbséggel, hogy most itt egy nemzetek feletti hierarchiáról van szó. Lehet, hogy megdöbbenően hangzik, de be kell látnunk, hogy az EU/Brüsszel olyan nemzetek felett álló hatalmi struktúra kiépítésén munkálkodik, melynek ügyeibe az embereknek, még a nemzetállamok igencsak korlátozott beleszólási lehetőségénél is kevesebb beleszólásuk van. Ez a most kiépülő EU struktúra, amennyiben sikerül befejezni és teljessé tenni azt, oda fog vezetni, hogy az állampolgárok beleszólása nélkül működő és egy egész Európa felett uralmat gyakorló diktatúra jön létre.

Kivéve persze, ha az önrendelkezési jogukat komolyan vevő kulturális kreatívok elkezdnek cselekedni és megfordítják ezt a trendet. Ami nem könnyű feladat, mert ez a folyamat rejtetten és nagy médiatámogatás mellett zajlik. Egyrészt az egész a demokrácia és a demokratikus jogok védelmének cukros mázába van csomagolva, ami olyan sikeres, hogy ezzel még a kulturális kreatívok kemény magjához tartozókat is gyakran megtévesztik. Másrészt a változások olyan lassan történnek, hogy a mainstream média zajos támogatása és figyelem elterelő tevékenysége közben az emberek szinte észre sem veszik mi is történik valójában. A folyamatot ezen kívül még egy az európai emberek lelkében régóta és mélyen élő vágy is segíti, amit persze a hatalom könnyen és igen okosan ki is használ. Az európai emberekben ugyanis régóta él a vágy arra, hogy Európa egységes legyen és az európai nemzetek egy organikus egységben egyesüljenek egymással. De miközben ebben a jövőképben sem a hierarchiának, sem pedig a diktatúrának nincsen helye, magát a vágyat, persze ügyesen manipulálva, jól fel lehet használni bizonyos hatalmi célok érdekében, ahogyan azt ma az EU-ban láthatjuk.

Így aztán könnyen előfordulhat az az eset, hogy mire az emberek tömegesen rádöbbennek a valódi helyzetre és annak súlyosságára, már késő lesz és nem lesz már semmi kiút. Ezért fontos annak felismerése, hogy ma már nem elegendő néhány ember felismerése vagy belátása, hanem arra van szükség, hogy sok ember előtt világossá váljon, milyen a valódi helyzet és ebben a helyzetben mit is lehet, kell tenni. Ezért ma minden kulturális kreatívknak, hasonló gondolkodású társaival összefogva, azon kell dolgoznia, hogy megismerje a kor elvárásait, a feladatokat és azokat az új lehetőségeket, melyek most előtte nyitva állnak. Minden embert, minden társunkat döntési helyzetbe kell hozni, hogy aztán szabadon dönthessen arról, hogy ebben a helyzetben cselekszik-e és ha igen, akkor mit.

Mert ha nem fogunk össze és nem tesszük meg azt, amit a kor elvár tőlünk, akkor Európa és az európai ember nem fog felemelkedni, és egy olyan világ jön létre, amit Európa mai urai megálmodtak. Ebben az Európában a nemzetek egy olyan uniója valósul meg, amiben eltűnik mindaz a kulturális kincs és szellemi fejlődés, amit az európai népek az elmúlt évszázadok alatt halmoztak fel és egységessé válik minden. Nem csak azonos rendeletek és törvények vonatkoznak mindenre és mindenkire, hanem lehetetlenné válik a szellemi, kulturális eltérés is. Mindenkinek olyannak kell lennie, mint a másoknak. Ezzel együtt aztán eltűnik ennek a fejlődésnek a legnagyobb eredménye is, a szabad és önrendelkezésre képes önálló ember, aki képes saját sorsáról rendelkezni és társaival együttműködve felelősséget vállalni a világért.

Azaz egy válaszüthöz érkezünk, egy elágazáshoz, és most el kell dönteni, hogy merre tovább. A döntés pedig hosszú évekre, évtizedekre meghatározza nemcsak saját, hanem embertársaink életét is. Az egyik lehetőség az, hogy a manipulációkba belealvó ember nem veszi észre az álarc mögött a valóságot és asszisztál az európai diktatúra

létrejöttéhez. Ebben az esetben önként sétálunk bele a nekünk előkészített csapdába és egy olyan hatalmi forma, egy olyan diktatúra jön létre, melyben minden érték, amit az európai ember évszázadok alatt létrehozott eltűnik egy Mátrix-hoz hasonló rendszerben. Amiből aztán nehéz lesz szabadulni.

A másik lehetőség, amiben én a magam részéről hiszek, az az európai kulturális kreatívok összefogása nyomán az európai nemzetek felemelkedése. Ekkor a tudatossága magas szintjére jutott európai ember szabadságából és önrendelkezési jogából táplálkozó új társadalmi rendszer jön létre, melynek a középpontjában az ember áll. Ebben az új Európában minden az embert szolgálja és minden az emberből fakad, így a társadalmi és szociális formák is. A törvények és a rendeletek az egymással együttműködő szabad individuumok munkája nyomán születnek meg. Természetesen ebben az új Európában megvalósul az európai emberek lelkében élő vágy és Európa népei egyesülnek. Most ez egy olyan organikus formában történik, ahol ugyan már nincsenek a korábbi értelemben vett nemzetállamok, de mégis minden nemzet megőrzi a maga másságát és azt a különleges szellemi és kulturális minőséget, amit a történelem során megszerzett, és ami a többiekben nincsen meg. Ebben az egyesült Európában a nemzeteknek szükségük van a kulturális sokszínűségére és senki sem akarja a másikat a maga képére formálni, mert tudják, hogy csak a sokszínűséget megtartó és egységbe integráló közösség tud emberi életet biztosítani tagjainak.

Azt azonban tudnunk kell, hogy miközben a Mátrix megvalósul akkor is, sőt csak akkor, ha a kulturális kreatívok nem tesznek semmit, addig az új Európa létrejöttéért tenni kell. Mert ez az új emberibb világ csak a kulturális kreatívok cselekvő teremtése által valósulhat meg. Így aztán az írásom végére is csak egy kérdés maradt: én melyik világért és mit teszek? Erre már mindenki maga adja meg válaszát, a tetteivel.

Budapest, 2012. június